

ԿՐՕՆԱԳԻՏԱԿԱՆ

**Տ. ՇԱՀԵ ՎԱՐԴԱՊԵՏ ԱՆԱՆՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ**

(6 դեկտեմբերի, 2015 թ.)

Յանուն Հոր և Որդույ և Հոգույն Սրբոյ. ամէն:

*«Երանի որ կերիցէ ճաշ յարքայութեան Աստուծոյ»
(Ղուկ. ԺԴ. 15):*

Սիրելի հավատացյալ քույրեր և եղբայրներ,

Ավետարանի ընթերցվածում մեր առջև բացվում է հետաքրքիր մի տեսարան, երբ Ղուկաս ավետարանիչը նկարագրում է, թե ինչպես Տեր Հիսուս Քրիստոս շաբաթ օրը մի մեծ և հանդիսավոր ճաշի էր հրավիրված: Այնտեղ էին շատերը՝ նշանավոր, անվանի, կային նաև օրենսգետներ, իշխաններ ու հարուստներ: Եւ ահա Հիսուս նրանց մի առակ է պատմում՝ հատուկ հիշելով դրա նախապատմությունը, երբ մի հիվանդ մարդ շաբաթ օրը մոտենում է Հիսուսին և աղաչում, որ իրեն բժշկի: Տեսնելով այդ մեծ ու հանդիսավոր լսարանը, նշանավոր ու մեծամեծ մարդկանց՝ Հիսուս հարցնում է. «Շաբաթ օրով մի՞թե կարելի է բժշկել, ինչ եք ասում դուք» (հմմտ. Ղուկ. ԺԴ. 3): Եւ բոլորը լռում են, քանզի գիտեին Հիսուսի վերաբերմունքն այդ հարցին: Հիսուս բժշկում է այդ մարդուն, ապա դառնում իրեն հրավիրող տանտիրոջն ու ասում. «Երբ հրավիրես ճաշի, հրավիրիր ոչ թե նրանց, որոնցից հատուցում ստանալու ակնկալիք ունես, այլ նրանց, ովքեր երբեւէ քեզ չեն փոխհատուցել և չեն էլ փոխհատուցելու»: Այս խոսքերից հետո նստածներից մեկն արտասանում է նշանավոր նա-

խաղասությունը. «Երանի նրան, ով ճաշ կուտի Աստծո արքայության մեջ» (Ղուկ. ԺԴ. 15):

Սիրելիներ, հետագա ողջ պատմությունը Քրիստոսի կողմից ներկայացվող շատ կարևոր մի այլաբանություն է. Նա ասում է, որ հավաքվածների նման մեծամեծ մեկը մի օր որոշեց ճաշի հրավիրել հարգելի ու պատվելի տարբեր մարդկանց: Երբ հասավ ճաշի պահը, նա ուղարկեց իր ծառային, որ հրավիրեն ու ասեն. «Ահա ամեն բան պատրաստ է, եկե՛ք», սակայն հրավիրյալները մեկը մյուսի ետևից սկսեցին հրաժարվել իրենց տված խոստումից: Մեկն ասաց. «Արտ եմ գնել, պիտի գնամ տեսնեմ», մյուսը՝ «...հինգ գույգ եզ եմ գնել, պիտի գնամ տեսնեմ», երրորդը թե՛ «Նոր եմ ամուսնացել եւ չեմ կարող գալ ճաշի»: Այդ ժամ տանտերը բարկանում է եւ ծառային հրամայում, որ գնա փողոցում, շուկայում, հրապարակում, նույնիսկ քաղաքից դուրս՝ արտերում ու դաշտերում ով որ կա՝ խեղճ, կույր, հաշմանդամ, աղքատ, անձանոթ, հրավիրի ներս եւ բերի ճաշի՝ մինչեւ տունը լցվի:

Այն ժամանակ, ինչպես եւ այսօր, սիրելիներ, պաշտոնական ճաշի հրավիրելը ենթադրում է որոշակի պատրաստության շրջան: Մարդիկ նախապես տեղեկանում են, թե քանի հոգի պիտի գա, ճաշն ինչ չափաբաժնով պետք է պատրաստվի եւ, որ ամենակարևորն է, հրավիրյալները նախօրոք խոստանում են ներկա լինել ճաշին: Բայց ահա մեր այս առակում տանտերը հայտնվում է անհարմար իրավիճակում: Իրականում, բերված բոլոր պատճառները, որոնցով մարդիկ խուսափում էին ճաշին գալուց, օրենքով թույլատրելի էին: Հին Կտակարանում ասվում է՝ եթե մարդ եզներ է գնել կամ նոր է ամուսնացել, պատերազմի չի կարող գնալ, եւ դրանք թույլատրելի պատճառներ են որեւէ հանդիպումից կամ մեծ ձեռնարկից բացակայելու համար (Խմտ. Բ. Օր. ԻԴ. 5): Փաստորեն, Հիսուս նորից ու նորից մարդկային բարությունը, խիղճն ու սիրտը դնում է օրենքին դեմ հանդիման եւ ասում, որ առաջին հրավիրյալներից ոչ ոք Աստծո արքայության մեջ ճաշի չի նստելու: Հրեաների պատկերացմամբ՝ Աստծո դատաստանի օրը բոլոր հրեաներն ու ընտրյալները՝ օրենսգետներ, փարիսեցիներ, Աստծո արքայության մեջ ճաշի էին նստելու, եւ Տերն Ինքն էր նրանց հրամցնելու աստվածային կերակուրը՝ իբրեւ փրկության նշան: Սակայն Քրիստոսի պատկերացրած ճաշն ու խնջույքը մի փոքր այլ է: Այդ խնջույքում իրենց հարստությամբ, իշխանությամբ, դիրքով, հասարակության մեջ իրենց ազդեցությամբ հպարտացող մարդիկ տեղ ու դեր չունեն: Նրանք կարող են ամենատարբեր պատճառներն ու ձեւերը գտնել այդ

ամենից հրաժարվելու համար, կարող են տարաբնույթ կերպով արդարացնել իրենք իրենց, որ այսքան ու այսքան բան են արել եւ առավել, քան մյուսները, արժանի են այդ թագավորության մեջ մտնելուն: Եւ Հիսուս կրկին ու կրկին նրանց ասում է. «Այն, ինչ դուք անում եք, անում եք փոխհատուցում ստանալու ակնկալիքով, բայց այն, ինչ անում են արդարները՝ իրոք այդ ճաշին արժանի մարդիկ, անում են առանց փոխհատուցման»:

Այս առակի պատգամը, սիրելիներ, մեկ կարևոր հարցի մեջ է ամփոփվում. մենք, որ հրավիրված ենք Աստծո արքայություն, մենք, որ իբրեւ քրիստոնյաներ Աստծո կանչին ու կոչին ենք ունկնդիր, այդ ճաշին մասնակցելու համար ինչպիսին պիտի լինենք: Արդյո՞ք մեզ պետք է նույնացնենք նրանց հետ, ովքեր հաճախ արհամարհանքով, հեզանքով լսում էին Քրիստոսին ու մտածում. «Միեւնույն է, այս մարգարեի խոսքերից կամ արարքներից մեր դիրքը հասարակության մեջ չի փոխվի», թե՛ նույնացնենք այն հեզերի հետ, որոնց տանտիրոջ ծառան գտավ նեղ, կեղտոտ, խավար փողոցներում, արտերում ու դաշտերում, որտեղ խոնարհաբար իրենց գործն էին անում: Արդյո՞ք մեզ չպետք է նույնացնենք նրանց հետ, ովքեր չեն ակնկալում, թե մի օր Աստծո արքայությունից կամ Տիրոջից փոխհատուցում են ստանալու: Իհարկե, սիրելիներ, ամենքս էլ գիտենք հարցերի պատասխանները, թե ինչպիսին պետք է լինենք, որ Աստծո արքայության ճաշին մասնակցենք: Այժմ էլ Աստծո արքայության ճաշին ենք՝ Սուրբ Հաղորդության սեղանի շուրջ եւ գիտենք, որ այստեղ գալով եւ այստեղից դուրս գնալով՝ մեր մեջ տարբերություն պիտի առաջանա: Երբեք չպետք է փնտրենք զանազան պատճառներ, որոնք կարող են ամենատարբեր բնույթի լինել՝ հոգեկան խորը ցնցումներից, հարազատի կորստից, հավատի ու գիտության ամենախորն անդունդները հասնող հարցերից մինչեւ ամենապարզ, կենցաղային հարցեր, որոնք կարող են մեզ հեռացնել Աստծո արքայության կոչից: Հաճախ ամենամանր, ամենաչնչին թվացող խնդիրները մեզ հեռացնում են Աստծո արքայությանը հրավիրյալ լինելու շնորհից ու առաքելությունից: Երբ հրավիրված ենք Աստծո արքայությանը, իրոք, ունկնդիր ենք Նրա ճաշին մասնակցելու կոչին, մյուսները տեսնելու եւ ասելու են, որ այս մարդիկ տարբեր են, նրանց հոգում, արարքներում, աչքերում տարբեր լույս կա, նրանք այս հասարակության մեջ բոլորովին այլ կերպ են մտածում, նրանք այս հասարակության խիղճն են: Կարո՞ղ ենք արդյոք այդ շնորհին ու առաքելությանը հասնել լինել: Աստված մեզ կանչում է եւ, ինչպես Պողոս առաքյալն է ասում,

«այսօր եթե Նրա ձայնը լսեք, մի՛ կարծրացրեք ձեր սրտերը» (Եբր. Գ. 7-8, 15, Դ. 7. հմմտ. Սղմ. ԴԴ. 8):

Իհարկե, կան պատճառներ, դեպքեր, երբ, իրոք, չենք կարողանում այդ կոչը լսել, մեզ համար դժվար է. ունենք բազմաթիվ խնդիրներ, որոնց մասին չենք կամենում պատմել մեր եղբայրներին ու քույրերին, կան հարցեր, որոնք փակուղու առջև են դնում մեզ, կարծես վանդակի մեջ փակում մեր հոգին, բայց Տիրոջ խոսքն ու կոչը հենց այն բանալին է, որով բացվում է այդ վանդակը, հենց այդ լույսն է, որով կարողանում ենք դուրս գալ փակուղուց, հենց այն կարևոր սպասավորն է, որ գալիս է ասում է. «Եկե՛ք, ահա արդեն ամեն ինչ պատրաստ է»: Ամեն ինչ արդեն պատրաստ է. քիչ հետո ամենքս մոտենալու ենք Աստծո արքայության ճաշին՝ սեղանին, և ամեն մեկս մեր չափով ստանալու ենք առատության շնորհը՝ մեր փրկության գրավականը: Լսենք, ուրեմն, Աստծո կանչը և պատրաստությամբ ու երկյուղով մոտենանք Աստծո արքայության սեղանին:

Շնորհք Տեսուն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի եղիցին ընդ ձեզ և ընդ ամենսեանդ. ամէն:

